

TUDI S TEM SE MORAMO SPOPRJETI

R. Neutzling, "AIDS: Wir können uns gar nicht raushalten". Sozialmagazin, 12, 4, 1987, 58-62.

Politiki, zdravstvene institucije in množična občila v ZR Nemčiji so po prvih žrtvah aidsa na nemških tleh izzvali pravo kolektivno seksualno nevrozo. Za naše doživljanje aidsa je značilna predstava o mešanici orgij, nasilja, drog, pohote, umazanosti, kršitve tabujev ter boleznin in smrti. Ta predstava izziva v nas slepe reflekse, ki lahko mobilizirajo prikrita fašistične reakcije, izločevanje, naznanjanje in zasledovanje tako imenovanih rizičnih skupin. Občan je po tej predstavi žrtev homoseksualcev, narkomanov, prostitutk, črncev, žrtev tistih, ki žive ob robu. Ko so se leta 1983 pojavili v ZR Nemčiji prvi primeri aidsa, so oblasti poverile ustanovam za pomoč narkomanom, naj izvedejo testiranje svojih strank; tedaj ni nihče vedel, kaj naj bi počeli s pozitivnimi primeri. Izbruhnila je panika - pri prizadetih, njihovih pomočnikih in pri širši javnosti. Zdravniki so bili brezupno preobremenjeni, celoten zdravstveni sistem, s psihosocialnimi ustanovami je bil poplavljen s protislovnimi informacijami. Leto kasneje so se v več velikih mestih pojavile prve skupine za pomoč žrtvam aidsa, ki so delno nastale iz skupin homoseksualcev kot npr. "delovna skupnost homoseksualcev v zdravstvu - zdravniki in terapevti" (BAGS - Bundesarbeitsgemeinschaft Schwule in Gesundheitswesen - Ärzte und Therapeuten). Sedaj je v ZRN že 40 regionalnih skupin, ki so združene v skupni organizaciji "Deutsche Aids-Hilfe e. V." Eden od psihologov, ki delujejo v tej organizaciji meni, da tradicionalni sistem zdravstva nikdar ne bi mogel vzpostaviti tega, kar zmore ta organizacija. Ta organizacija omogoča svetovanje, skrbstvo, pogovore in skupine za samopomoč. V začetku je bilo veliko telefonskih pogovorov zaskrbljenih ljudi, ki so se bali, da bi se inficirali preko pralnice ipd. Poleg homoseksualnih in biseksualnih moških prihajajo v svetovalnice tudi heteroseksualci, ki menjavajo partnerje. Nasvet je za vse enak: uporaba kondoma.

Pri pogovorih z okuženimi ljudmi, naj bodo pogovori individualni ali skupinski, je v ospredju vprašanje, kako dolgo bodo še živeli. Pri tem je zanimivo, da se oboleli prej sprijaznijo s tem dejstvom in si zastavijo vprašanje, kako še kaj dobrega dobiti od življenja. Pozitivni, ki nimajo simptomov, pa so v zelo negotovi situaciji: ne vedo, ali se bodo v naslednjih mesecih nevarno inficirali ali pa bodo živeli še 50 let. V tej stiski si prizadeži lahko pomagajo tako, da se udeležijo skupinskega treninga samozavesti. Drugače je z organizacijo Pro Familia, ki do sedaj še ni zavzela uradnega stališča do vprašanj povezanih z aidsom. Vendar pa so se ljudje v začetku obračali na to organizacijo, ki je družbeno priznana, z različnimi vprašanji in prošnjami a njeni uradniki niso znali pomagati. Odklonili so tudi uraden predlog zdravstvene uprave, naj bi prevzeli svetovanje. Vendar pa nekateri sodelavci te organizacije uvidevajo, da se organizacija ne bo mogla izogniti svojim nalogam na tem področju. Ena njenih dosedanjih nalog je npr. svetovanje v primerih nezaželene nosečnosti. Po nasvet pa je prišla okužena žena in nihče ni vedel, kaj storiti. Medtem je že postalo dokaj jasno, da se v takem primeru plod lahko inficira, nosečnost pa ženo oslabi do te mere, da tudi pri njej izbruhne bolezen.